

Poema de la Bandera de Vallirana

Vallirana

- Comparteix:
- [Facebook](#)
- [Twitter](#)

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Alçada: 174m

Coordenades:

Latitud: 41.38792
Longitud: 1.93197
UTM Est (X): 410705
UTM Nord (Y): 4582372

Classificació

Número de fitxa: 08295-758
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia: Tradició oral
Estil / època: Contemporani Popular
Segle: XX
Any: 1913
Autor de l'element: Jacint Bogunyà i Baxeras
Estat de conservació: Bo
Protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Científic
Titularitat: Pública
Fitxes associades:

[Bandera del Sometent de Vallirana](#)

Autor de la fitxa: Adriana Geladó Prat
Data de registre de la fitxa: dt., 30/05/2017 - 02:00

Descripció

"¡Bandera de Vallirana, Tota tú brodada d'or!, ¡Bandera rica y galana, Que'ns fas creixer tota ufana, La Pau dintre'l nostre cor! / ¡Bandera tota hermosura, Y plena de magestat!, ¡Bandera que en tu perdura, Nostre Perla de dolsura, La Verge de Montserrat! / ¡Bandera de gran riquesa, Que rumbejas nostre escut!, Font d'amor y fortaleza, Que refàs amb ta pureza, Fins al poble mes caigut! / ¡Bandera avuy benehida, Per la fe del mateix Deu!, ¡Hermós simbol de la vida, Que atraus al cor desseguida, Fins á ferte'l tot ben teu! / ¡Bandera per tots honrada, Amb noblesa y sentiment!, ¡Hermosa joya alabada, Que'l poble't te destinada, A se'l cap del Somatent! / Amb la fe mes verdadera, Cor aymant y el cap ben dret, Avuy per volta primera, ¡Jo't saludo oh gran Bandera!, Satisfet y descobert. / No't saludo per galana, Ni per l'or que tens brodat; Qui el saludo á ferte en mana, Es l'escut de Vallirana, Que es per mí sant y sagrat. / Quan el veig sembla que'n crida, L'edat dels meus somnis d'or; Aquella edat de la vida, Que perfuma amb sa florida. La sang tota que hi ha el cor. / Aquella edat de pureza, Que es del Cel mágich present; Aquell temps de l'infantesa, Que'l cor veu ab gran tristesa, Que es fon sols anant creixent. / ¡Oh recorts plens d'hermosura, D'un rich temps que ya ha passat!, ¡Quants cops amb vostre dolsura, Hi fet fondrer l'amargura, Que al meu cor había entrat! / ¡Quantas nits en somnis dono. Grants amors que omplan un mon, Y fins veig y hasta enrahono, Y las tetas yo coronó, De personas que ya no hi son! / No es estrany oh Vallirana, Que't tingui tan cor endins, Si ma infantesa llunyana, Encare floreix y grana, Mil recorts entre tos pins. / Ni es estrany que yo avuy dia, Veyés viu tot y essent mort, Aquell Pare que tenia; Y perqui encare daria, La sang tota del meu cor. / Y per xó amb fe verdadera, Y amb un cor tot commogut, T'hi saludat ¡oh Bandera!, Incensant l'edat primera, Que tú en tens dintre l'escut. / Quant pasi alta y desplegada, Saludéula bons germans; Que's també santa y sagrada, Per veures en ella honrada, La Verge dels Catalans. / Es Nostre Mare amorosa, La Reyna del Principat; Es la Moreneta hermosa, Que entre els angels viu joyosa, Dalt dels cims de Montserrat. / Si correm tots á invocarla, Quant els mals dintre el cor son, Estant bons debem honrarla, Y quant pasi saludarla, Amb la fe mes gran del mon. / Somatent de Vallirana, Que la Bandera has rebut; El poble en pes te demana, Que com yo mes per galana, Te l'estimis per l'escut. / Goytal bé es tot ell pureza, Ni una taca tot blancor, Y si may per cap malesa, Pert per sempre sa honradesa, Serás tu el deshonorador. / En la lluyta per la vida, Tu ya ho sabs ¿oh Somatent!, Hi ha maldat tan pervertida, Que talment sembla mentida, Que'l mon sigui tan dolent. / Alguns cops com bondadosa, Fins consola als apenats, Anant tota presurosa, La gran falsa y enganyosa, A fé als pobres caritats. / Altres cops va empolaynada, Amb charol y bons brillants: Y anat aixís disfressada, Va ferint la gran malvada, Tot el cor dels bons germans. / Fort y ferm amb la maldat, Sens respecte y po á ningú: Com mes alt siga el malvat, Que tu ens portis ben lligat, Molt mes gran te farás tú. / Si un jorn la campana't crida, Al lloch del perill acut, Mes pensa al fer la sortida, Que val mes perdre la vida, Que trahi á n'el nostre escut. / Pensa que l'honra es sagrada, Que ella sola es ton sostent; Que amb una honra esmicolada, Cauría tota plegada, La forsa del Somatent. / Deus se'eslau de ta noblesa, Com els cors honrats ho son, Pensant sempre amb gran fermesa, Que un esclau de l'honradesa, Es un rey á l'altre mon. / Fesho aixins tal com t'ho mana, L'amor gran que't te el cor meu; ¡Per la Pau que'ns agermana!, ¡Per l'Honor de Vallirana!, ¡Per la Fe del mateix Deu!".

Història

El poema va ser compost per en Jacint Bogunyà i Baxeras, advocat i fill adoptiu de Vallirana, en

motiu de la benedicció de la bandera del Sometent Armat de Vallirana, beneïda el 25 de març de l'any 1913.

Bibliografia

RIBA I ROBIRA, Josep (1913). Recort de la Festa del Abanderament del Sometent Armat de Vallirana. [Inèdit: exemplar fotocopiats. Biblioteca J.M. López-Picó].